

Libris.RO

Respect pentru pasionatii de citire

CASSANDRA CLARE

Stăpânul Umbrelor

CARTEA A DOUA

UNELTIRI ÎNTUNEcate

Traducere din limba engleză de ROXANA OLTEANU

Corint
BOOKS

—2017—

SOLITARA LOR APĂ

KIT ABIA DE CURÂND AFLASE CE ESTE UN ÎMBLĂCIU, IAR ACUM, DEASUPRA capului său, se găsea un panou plin cu astfel de arme, lucioase, ascuțite și letale.

Nu mai văzuse până atunci ceva care să semene cu sala armelor de la Institutul din Los Angeles. Peretii și podeaua erau din granit alb-argintiu și prin toată camera erau mese solide de granit care o făceau să semene cu o expoziție de arme și armuri dintr-un muzeu. Erau acolo tot felul de bâte și ghioage, un soi de bastoane cu aspect ciudat, coliere, ghete, jachete de protecție în care se ascundeau cuțite subțiri și plate, bune de înjunghiat sau de aruncat. Ghioage pline de țepi metalici fioroși și arcuri de toate dimensiunile și formele posibile.

Mesele de granit erau și ele încărcate de mormane de instrumente sclipitoare făcute din *adamas*, acea rocă asemănătoare cu cuarțul pe care vânătorii de umbre o extrăgeau din pământ și pe care doar ei știau cum să-o prelucreze în săbii, pumnale și stele. Dar cel mai interesant i se părea lui Kit raftul unde erau pumnalele.

Nu că ar fi vrut neapărat să învețe cum se folosește un pumnal — nu era mai interesat de arme mortale mai mult decât un adolescent obișnuit, credea el, și, oricum, mai grozavă i s-ar fi părut, să zicem, o

mitralieră sau un aruncător de flăcări. Dar pumnalele asta erau ade-vărate opere de artă, cu mânerele lor de aur și argint incrustate cu pietre prețioase — safire albastre, rubine rotunde, cu modele lucioase în formă de spini gravate în platină sau cu diamante negre.

Ar fi putut să găsească cel puțin trei indivizi în Piața Umbrelor care să-i dea bani buni pe ele, fără să se târguiască.

Poate chiar patru.

Kit și-a scos de pe el jacheta din denim — habar nu avea căruia dintre frații Blackthorn îi aparținuse; dimineață, după ce ajunse la Institut, găsise la picioarele patului o grămadă de haine curate, iar el se îmbrăcăse cu asta. S-a văzut în treacăt în oglinda de pe peretele opus. Părul blond ciufulit și o ultimă urmă de vânătăie pe față lui palidă. A desfăcut fermoarul de la buzunarul interior al jachetei și a început să-l burdușească cu pumnale băgăte în teacă, alegându-le pe cele mai fișoase.

Ușa sălii s-a dat de perete. Kit a pus înapoi pe raft pumnalul pe care se pregătea să-l ia și s-a întors repede. Avusese impresia că nu îl auzise nimeni când ieșise tiptil din dormitor, dar dacă se prinse de ceva în timpul scurt pe care îl petrecuse la Institut, asta era că Julian Blackthorn vede tot, și nici frații lui nu sunt prea departe de el.

Dar nu era Julian. Era un Tânăr pe care Kit nu-l mai văzuse niciodată, deși parcă i se părea ceva cunoscut la el. Era înalt, cu un păr blond și ciufulit și aspect de vânător de umbre — umeri largi, brațe musculoase, iar dungile negre ale Peceților de rună cu care se protejau ei se vedea pe la gulerul tricoului și la marginea mânecii.

Ochii lui aveau o culoare neobișnuită, un auriu închis. Pe deget avea un inel de argint masiv, aşa cum aveau majoritatea vânătorilor de umbre. S-a uitat la Kit cu o sprânceană ridicată.

— Se pare că-ți plac armele, nu? a întrebat el.

— Sunt OK.

Kit s-a tras puțin înapoi spre una dintre mese, sperând să nu zângăne pumnalele din jachetă.

Bărbatul s-a apropiat de raftul pe care îl răscolise Kit și a luat pumnalul pe care acesta tocmai îl lăsase din mâna.

— Ai ales unul bun, a spus el. Ai văzut inscripția de pe mâner? N-o văzuse.

— A fost făcut de unul dintre ucenicii lui Wayland Fierarul, cel care a făcut Durendal și Cortana. Bărbatul a învârtit puțin pumnalul în mâna, după care l-a pus înapoi pe raft și a adăugat: Nu e o armă la fel de extraordinară cum e Cortana, dar după ce îl arunci se întoarce la tine. Convenabil.

Kit și-a dres vocea.

— Probabil că face mulți bani, a spus el.

— Nu cred că frații Blackthorn intenționează să-l vândă, a spus bărbatul, sec. Eu sunt Jace, apropos. Jace Herondale.

A făcut o pauză. Părea că așteaptă o reacție, dar Kit nu era dispus să o aibă. Bine, auzise de numele Herondale. Avea impresia că numai numele acesta îl rostise toată lumea în cele două săptămâni cât stătuse el aici. Dar asta nu însemna că voia să-i dea bărbatului — lui Jace — satisfacția pe care era clar că o cauta.

Jace nu părea tulburat de tăcerea lui.

— Iar tu ești Christopher Herondale.

— De unde știi? l-a întrebat Kit, cu o voce plată, lipsită de entuziasm.

Detesta numele Herondale. Detesta cuvântul în sine.

— Trăsături de familie, a spus Jace. Semănăm. De fapt, semeni cu toții cei din familia Herondale pe care i-am văzut în ilustrații. A făcut o pauză, apoi: Plus că Emma mi-a trimis o poză cu tine prin telefon.

Emma. Emma Carstairs îi salvase viața. Nu vorbiseră prea mult de atunci, totuși — înainte de moartea lui Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles, fusese un haos. Nimeni nu-l băgase prea mult în seamă și, oricum, avea impresia că ea îl consideră un copil.

— Bine. Sunt Kit Herondale. Toată lumea îmi spune asta, dar pentru mine nu înseamnă nimic. A strâns din fălcii. Sunt un Rook. Kit Rook.

— Știi ce ți-a spus tatăl tău. Dar ești un Herondale. Și asta înseamnă ceva.

— Ce? Ce înseamnă? a întrebat Kit.

Jace s-a rezemat de peretele sălii armelor, chiar sub panoul cu săbiile masive. Kit spera să-i cadă una în cap.

— Știi că ai auzit de vânătorii de umbre, a spus el. Multă lume a auzit, mai ales repudiatiilor și mundanilor cu darul Vederii. Adică aşa cum credeai că ești și tu, nu?

— Niciodată nu am crezut că sunt un *mundan*, a spus Kit.

Oare vânătorii ăștia de umbre nu pricepeau cum sună cuvântul ăsta când e rostit de ei?

Dar Jace l-a ignorat.

— Societatea vânătorilor de umbre și istoria lor sunt lucruri despre care nu prea au auzit cei care nu sunt nefilimi. Lumea vânătorilor de umbre este alcătuită din familii, și fiecare își prețuiește numele. Fiecare dintre familii are o istorie pe care o transmite din generație în generație. Purtăm toată viața gloria și povara numelor noastre, tot ce au făcut strămoșii noștri, bine sau rău. Încercăm să ne ridicăm la înălțimea numelor noastre, astfel încât cei care vin după noi să nu ducă o povară prea mare.

Și-a încrucișat brațele la piept. Încheieturile mâinilor erau pline de Peceți; pe dosul mâinii stângi era una care semăna cu un ochi deschis. Kit observase că semnul ăsta îl aveau aproape toți vânătorii de umbre.

— Pentru vânătorii de umbre, numele tău de familie are o semnificație deosebită. Familia Herondale a construit destinele multor generații de vânători de umbre. Nu mai suntem aşa mulți — de fapt, toată lumea credea că eu sunt singurul rămas. Numai Jem și Tessa și-au păstrat speranța că mai exiști și tu. Te-au căutat multă vreme.

Jem și Tessa. Cei care, împreună cu Emma, îl ajutaseră pe el să scape de demonii care îi uciseseră tatăl. Și care îi spuseseră o poveste: povestea unui Herondale care și-a trădat prietenii și a fugit și a început o nouă viață departe de nefilimi. O nouă viață și o nouă ramură a familiei.

— Am auzit de Tobias Herondale, a spus Kit. Deci eu aş fi urmășul unui mare laș.

— Oamenii au și defecte, a replicat Jace. Nu toți membrii familiei tale sunt grozavi. Dar dacă te mai întâlnești cu Tessa, și o să te întâlnești, să-ți povestească ea de Will Herondale. Sau de James Herondale. Sau de mine, desigur, a adăugat el, modest. După părerea vânătorilor de umbre, sunt destul de special. Nu zic asta ca să te intimidez.

— Nu mă simt intimidat, a răspuns Kit, întrebându-se cât de serios vorbea tipul acesta.

Era o sclăpărire în ochii lui când vorbea, ai fi zis că poate să și glu-mească, dar era greu de spus.

Simt că vreau să fiu lăsat în pace.

— Știu că e cam mult de digerat, a spus Jace. A întins brațul și l-a bătut ușor pe spate. Dar Clary și cu mine rămâneam aici cât e nevoie ca tu să...

Bătaia aceea pe spate a dislocat unul dintre pumnalele din buzunarul jachetei lui Kit. A alunecat printre ei și a căzut pe podeaua de granit, strălucind acolo ca un ochi acuzator.

— OK, a spus Jace după un moment de tăcere. Deci furi arme.

Kit, care își dădea seama că e inutil să nege, nu a zis nimic.

— Bine, uite, știu că tatăl tău a fost un escroc, dar tu ești acum un vânător de umbre și... stai, ce mai e în jacheta aia? l-a întrebat Jace. A făcut o mișcare complicată cu piciorul stâng și a aruncat pumnalul în aer. L-a prins fără ezitare, și rubinele de pe mâner parcă împrăștiau lumina. Dă-o jos!

Fără să spună nimic, Kit și-a scos jacheta și a aruncat-o pe masă. Jace s-a întors spre ea și a desfăcut buzunarul. Amândoi s-au uitat cătuți la strălucirea lamelor și a pietrelor prețioase.

— Deci, a făcut Jace. Înțeleg că voiai să fugi?

— De ce să stau? a izbucnit Kit.

Își dădea seama că n-ar fi trebuit să țipe, dar nu se putea abține — se adunaseră prea multe: pierderea tatălui său, ura lui față de Institut, aroganța nefilimilor, pretenția lor ca el să accepte un nume de familie de care nu-i păsa și nici nu voia să-i pese.

— N-am ce căuta aici. N-aveți decât să-mi spuneți toate chestiile astea despre numele meu, dar pentru mine nu înseamnă nimic. Eu sunt fiul lui Johnny Rook. Toată viața m-am antrenat să fiu ca tatăl meu, nu ca *voi*. Nu am nevoie de voi. De niciunul dintre voi. Nu vreau decât niște bani cu care să pornesc o afacere, să am taraba mea în Piața Umbrelor.

Ochii aurii ai lui Jace s-au îngustat și Kit a văzut atunci pentru prima oară pe sub masca lui arogantă și miștocară sclipirea unei inteligențe ascuțite.

— Și ce să vinzi acolo? Tatăl tău vindea informații. I-au trebuit ani de zile și o grămadă de magie rea să-și construiască relațiile. Chiar vrei să-ți vinzi sufletul așa, ca să trăiești de azi pe mâine la marginea Lumii de Jos? Dar ce zici de cel care și-a ucis tatăl? Ai văzut cum a murit, nu?

— Mda, demonii, dar pe demoni i-a trimis cineva. Gardianul o fi mort, dar asta nu înseamnă că nu te mai caută nimeni. Ai cincisprezece ani. Poate că ţi se pare că vrei să mori, dar, crede-mă, nu vrei.

Kit a înghițit în sec. A încercat să-și imagineze cum ar sta el la tarabă în Piața Umbrelor, aşa cum făcuse în ultimele zile. Dar adevărul este că până acum el fusese în siguranță la Piață datorită tatălui său. Pentru că oamenii se temeau de Johnny Rook. Ce s-ar întâmpla cu el fără protecția tatălui său?

— Dar nu sunt un vânător de umbre, a spus Kit.

S-a uitat în jurul lui, la milioanele de arme, la grămezile de *adamas*, la toate echipamentele, platoșele și centurile cu arme. Era ridicol. El nu era un ninja.

— Nici măcar n-ăș ști ce să fac ca să fiu vânător de umbre.

— Mai ai răbdare o săptămână, a spus Jace. Încă o săptămână la Institut. Acordă-ți o sansă. Emma mi-a spus că ai reușit să te lupti cu demonii ăia care ţi-au ucis tatăl. Numai un vânător de umbre ar fi putut face asta.

Kit abia dacă-și mai amintea cum se bătuse cu demonii în casa tatălui său, dar știa că o făcuse. Cumva, corpul lui preluase controlul, și el se luptase, ba, curios, chiar îi și plăcuse, aşa, puțin și pe ascuns.

— Asta ești, a spus Jace. Ești un vânător de umbre. Partjal înger. Prin venele tale curge sângele îngerilor. Ești un Herondale. Astă înseamnă, în paranteză fie spus, că faci parte nu doar dintr-o familie ai cărei membri sunt de o frumusețe uimitoare, ci și dintr-o familie care deține o grămadă de proprietăți de valoare, printre care o casă în Londra și un conac în Idris, iar la avereala asta probabil că ai și tu dreptul. Asta, sigur, dacă te interesează.

Kit s-a uitat la inelul de pe mâna stângă a lui Jace. Era din argint, greu, și părea vechi. Să valoros.

— Ascult.

— Nu-ți spun decât să mai stai o săptămână. La urma urmei — Jace a zâmbit — cei din familia Herondale nu pot rezista în fața unei provocări.

— Un demon teuthida? a întrebat Julian în receptor, încruntându-se.
Asta e, practic, un soi de calmar, nu?

Replica nu s-a auzit: Emma putea să-și dea seama că e vocea lui Ty, dar nu auzea ce spune.

— Da, suntem la debarcader, a continuat Julian. Până acum n-am văzut nimic, dar abia am ajuns. Păcat că nu s-au gândit să facă și aici locuri de parcare pentru vânătorii de umbre...

Cu mintea doar pe jumătate la ce spunea Julian, Emma s-a uitat în jur. Soarele abia apusese. Mereu îi plăcuse debarcaderul de la Santa Monica, de când era mică și părinții ei o aduceau aici să joace hochei aerian și să se dea în carusele demodate. Îi plăceau mâncarea stradală — burger și milkshake, scoici fripte și uriașe acadele răsucite — și Pacific Park, vechiul parc de distracții amplasat chiar la capătul debarcaderului, de unde vedea Oceanul Pacific.

În timp, mundanii băgaseră milioane de dolari în debarcader, ca să facă din el o atracție turistică. Acum, Pacific Park era plin de carusele noi și strălucitoare; vechile cărucioare la care se vindea *churro* nu mai existau, în locul lor apăruseră chioșcuri unde găseai înghețată artizanală și homari. Dar scândurile de sub picioarele ei erau la fel de vechi și crăpate de soare și de sare. Aerul mirosea și acum a zahăr și a alge. Caruselul umplea și acum aerul cu muzică mecanică. Era și acum jocul în care dădeai un ban și câștigai un panda uriaș. Iar sub debarcader erau și acum spațiile alea întunecoase, unde se adunau mundanii vagabonzi și uneori creaturi mai sinistre.

Asta era chestia cu vânătorii de umbre, s-a gândit Emma, uitându-se la uriașa roată mare, împodobită cu leduri strălucitoare. De-a lungul debarcaderului stăteau la coadă mundanii nerăbdători să se urce în ea; peste balustradă se zăreau apele întunecate ale oceanului și spuma albă a valurilor care se spărgeau. Vânătorii de umbre puteau să vadă frumusetea lucrurilor create de mundani — luminile roții reflectându-se așa de strălucitor în ocean, încât ai fi zis că sub apă era un foc de artificii, roșii, albastre, verzi, violete și aurii —, dar vedeau și partea întunecată, pericolul și putreziciunea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Julian, băgând telefonul în buzunarul de la jacheta de echipament.

Vântul — pe debărcader era mereu vânt, un vânt care bătea în continuu dinspre ocean, aducând cu el miroslul de sare și de locuri îndepărtate — ridica buclele moi ale părului lui șaten, care păreau că-i sărută obrajii și tâmpile.

Gânduri întunecate, ar fi vrut Emma să răspundă. Dar n-a putut. Odinoară, Julian era persoana căreia putea să-i spună orice. Acum era singura persoană căreia n-ar fi putut să-i spună orice.

A preferat să-i evite privirea.

— Mark și Cristina unde sunt?

— Acolo. A arătat cu mâna: La cerculețe.

Emma i-a urmărit privirea către chioșcul pictat unde oamenii se luau la întrecere să vadă cine poate să arunce un cerc de plastic în jurul gâtului uneia din duzina de sticle așezate în rând. A încercat să nu se simtă superioară la gândul că pentru mundani asta părea să fie ceva complicat.

Fratele vitreg al lui Julian, Mark, avea trei cercuri de plastic în mâna. Cristina, cu părul ei negru strâns în coc, stătea lângă el și râdea, mâncând floricele cu aromă de caramel. Mark a aruncat cercurile: toate trei deodată.

Fiecare dintre ele a zburat spiralat în direcții diferite și a aterizat pe gâtul unei sticle.

Julian a oftat.

— S-a dus discreția.

Din grupul mundanilor adunați în jurul chioșcului s-au auzit urale și exclamații de uimire. Din fericire, nu erau prea mulți, iar Mark a putut să-și încaseze premiul — ceva într-o pungă de plastic — și să plece fără prea multă tevatură.

S-a întors la ei împreună cu Cristina. Vârfurile urechilor lui ascuțite ieșeau printre buclele de păr blond, dar avea iluzia magică, aşa că mundanii nu le vedea. Mark era pe jumătate elf, iar săngele lui de repudiat se vedea din delicatețea trăsăturilor, din forma urechilor și din unghиurile ascuțite ale pomeților și ochilor.

— Deci e un demon calmar? a întrebat Emma, doar ca să umple cumva tacerea care se asternuse între ea și Julian.

În ultimul timp, fuseseră o groază de momente de tacere între ei. Nu trecuseră decât două săptămâni de când totul se schimbase, dar

Pe simțea diferență astăzi până în măduva oaselor. Îl simțea distant, cu toate că el nu fusese decât extrem de politicos și amabil de când îi spusese despre ea și Mark.

— Așa s-ar părea, a răspuns el.

Mark și Cristina se apropiaseră destul încât să se audă ce vorbeau; Cristina tocmai își terminase punga de floricele și se uita în ea cu tristețe, ca și cum ar fi sperat să se umple la loc. Emma o înțelegea foarte bine. În timpul acesta, Mark se uita la premiul lui.

— Vine la marginea debarcaderului și înhăță oameni, mai ales copii, sau pe oricine se apleacă peste balustradă să facă fotografii noaptea. Dar acum a prins curaj. Se pare că cineva l-a văzut în zona jocurilor, lângă masa de hochei... ăla e un *caras auriu*?

Mark a ridicat punguța lui de plastic. Înăuntru era un mic pește portocaliu care înota în cerc.

— E cea mai bună patrulă pe care am făcut-o, a spus el. N-am mai primit niciodată ca premiu un pește.

Emma a suspinat în sinea ei. Mark fusese în ultimii ani la Vânătoarea Sălbatică, cel mai anarchic și mai fioros neam al elfilor. Aceștia zburau prin cer călare pe tot soiul de creaturi fermecate — motociclete, cai, căprioare, câini masivi și mărâitorii — și prădau câmpurile de luptă, furând lucruri de valoare de la cadavre și dându-le ca tribut la Curțile Elfilor.

Începuse să se obișnuiască din nou în familia lui de vânători de umbre, mai erau însă momente când viața normală părea să-l uimească. Acum observase că toată lumea se uita la el cu sprâncenele ridicate. A părut ușor alarmat și a luat-o delicat de umeri pe Emma, ținându-și punga în mâna cealaltă.

— Am câștigat un pește pentru tine, frumoasa mea, a spus el și a sărutat-o pe obraz.

Era un sărut delicat, dulce și sensibil, iar Mark avea miroslul lui dintotdeauna: de aer rece și de plante tinere. Și era absolut logic, s-a gândit Emma, ca Mark să presupună că toată lumea era surprinsă fiindcă se aștepta să-i ofere ei premiul. La urma urmei, era iubita lui.

Emma a schimbat o privire îngrijorată cu Cristina, ai cărei ochi negri erau acum foarte mari. Julian părea că e gata să vomite sânge.